

O MANTA DE MÂNA A DOUA

Tocmai am fost cu păstorul. Am spus . . . I-am cerut ieri să mă sune. Și am ajuns să aflu, eu chiar . . . Toată ziua, nu am avut niciun apel, și m-am gândit, „Ei bine, mă întreb ce se întâmplă? Ceva este . . . Totul este așa de liniștit.” Și după o vreme, Sora Wood a venit cu o grămadă de apeluri. Telefonul meu s-a întrerupt, astfel, dacă careva dintre voi a sunat. Telefonul suna, dar nu făcea ecou acolo, și problema era jos la tabloul de comandă. L-au reparat pe la ora opt aseară, sau poate puțin mai devreme, și, telefonul, apelurile vin acum.

² Suntem bucuroși să fim în serviciu în această dimineață. Am o răceală îngrozitoare, care mă prinde de obicei când vin acasă. Merg prin zăpadă până la brâu și dorm noaptea afară. Nu te gândești la asta, când ești departe de aici, dar doar să traversați acel deal acolo la New Albany, este tot ce aveți de făcut, când ajung în această vale, atunci mă prinde o răceală rea. Și este o . . . Nu știu, este ceva chiar aici în vale care o ține răgușită. Și este răgușită, și chiar nu este de acord cu mine deloc.

³ Acum, suntem bucuroși să fim la biserică, așa cum am spus, și să-l auzim pe bunul nostru păstor scump oferind cuvântul lui de cerere pentru noi, și către Domnul Isus. Și—și să aud, sunt trist să aud despre așa de mulți bolnavi și nevoiași, și cum diavolul se dezlănțuie să-i facă pe toți bolnavi.

⁴ Și o domniță s-a ridicat pentru sora ei acolo în spate, și știu că Sora Sauer era cu ea. Doctorul a trimis-o acasă să moară acum. Și ea crede încă că va fi vindecată. Și ea este într-o stare gravă, foarte gravă. Soacra mea, la fel, în vârstă de șaptezeci de ani acum. Este într-o stare foarte rea. Și cu siguranță sunt multe boli în toată țara. Și atunci este un Duh Sfânt prin toată țara, vedeți, care vindecă bolile noastre, dacă am putea doar să căpătăm trecere înaintea Lui.

⁵ Și acum, pentru că gâtul meu este iritat, nu iritat, ci este inflammat. Și nu voi încerca să predic, ci doar să vă vorbesc puțin din Cuvânt, și apoi vom intra în rugăciune pentru bolnavi, ceea ce am promis că voi face. Dar chiar înainte de a face asta, mi-ar place să anunț încă câteva adunări. Eu . . .

⁶ În serviciile mele am avut ca o mică opoziție de . . . nu opoziție, ci doar mici neînțelegeri. Și de multe ori, eu—eu nu am canale media la serviciul meu, cum—cum au mulți dintre ceilalți frați pe câmp, așa ca radioul și televiziunea, și reviste și așa mai departe. Și făcând așa, păi, cineva va spune, „Fratele Branham va fi aici.” Acum am fost anunțat în trei locuri pentru această săptămână, chiar astăzi, trei locuri diferite. Unul în Kentucky, două în California, din câte știu. Și nu se poate face nimic în

privința asta, pentru că eu nu am alt canal oficial, așa că este destul de dificil.

⁷ Și, da, dacă din întâmplare este cineva de jos din apropierea Madisonville-ului, Kentucky, aici. S-a anunțat că voi fi acolo săptămâna trecută, și eu nu am știut nimic despre asta. Și am venit acasă, și—și ei au anunțat; și fratele care a făcut-o, se numește Epley, sau, cred că acesta este numele lui, a făcut asta cu toată buna credință. M-a sunat și m-a întrebat dacă am putea doar să mergem să—să fim o binecuvântare și să primim o binecuvântare de la oamenii lui. Și el a sunat. Eu i-am spus să-l întreb pe Fratele Moore. Ei bine, apoi, a trebuit să plec. I-am spus că trebuia să plec în aceeași zi. Ei bine, Fratele Moore nu a anunțat pe nimeni. Și când, sau nu m-a anunțat pe mine, sau pe soția mea. Astfel am fost în Idaho, și abia ce mă întorsesem, și adunarea era începută.

⁸ Deci, și așa am văzut, cu această ocazie, că nu se pot face aranjamente în Louisiana pentru lucrurile care sunt în desfășurare aici. Astfel, am preluat eu aranjamentele, să-mi fac propriul aranjament pentru adunări, până când adunările mele au. . . Eu doar cumva. . . Oh, nu știu, cred că mărturisirea este bună pentru suflet. Nu credeți asta? Am fost prea delăsător cu privire la aceste lucruri. Și am lăsat pe oricine, oriunde, am lăsat doar la voia întâmplării. Și am descoperit că nu se merită. După un timp îndelungat, tu pui. . . Trebuie să ai un sistem pentru asta. Și acum eu încerc să fac aranjamentele.

⁹ Și eu—și eu am să merg să o vizitez pe D-na. Arnold. Eu. . . Este un om aici în Louisville care a fost foarte amabil, când aveam adunări aici, și numele lui este Fratele Burgum. Și el voia o—o seară sau două, de serviciu. Voi merge să-l văd pe micuțul ei Teddy, cred, Teddy Arnold, pentru, în cursul acestei săptămâni.

¹⁰ Și apoi sâmbăta și duminica viitoare, dacă pot, cu voia Domnului, vreau să fiu jos la Madisonville. Au avut douăzeci și cinci, treizeci de slujitori acolo. Ei toți șezând acolo, au venit pentru o. . . Unul era de la șase, șapte sute de mile. Ei bine, nimeni acolo, deci nu eram acolo, și eu nu am avut nicio vină, dar eu doar. . . și doar din cauza unei neînțelegeri, sau a neglijenței de a-l suna. Și voi încerca să fiu acolo weekend-ul următor, cu voia Domnului.

¹¹ Apoi, din cinci până în șase, în Brooklyn, New York. Și apoi de atunci, în paisprezece, cincisprezece, și șaisprezece, în Parkersburg, Virginia de Vest. Doar ce am făcut acele două aranjamente seara trecută și azi dimineață. Acum, Charlotte, Carolina de Sud, este doar pe listă, dar nu știu. Apoi, vin sărbătorile.

¹² Apoi mergem pe Coasta de Vest, unde ei pregătesc o—o adunare mare într-un auditoriu. Acum, acestea sunt—sunt adunări mici ca în licee și lucruri de genul acesta. Aceea de

acolo pe Coasta de Vest, urmează să fie una de—de două orașe, o adunare comună a orașelor, Oakland și San Francisco.

¹³ Și apoi delegația din Phoenix, fiind că Fratele Roberts nu poate fi acolo anul acesta, trebuie cumva să îl înlocuiesc acolo la Phoenix, în—în adunarea din toată regiunea Maricopa. Este un efort comun.

¹⁴ Și rugați-vă pentru mine pentru că eu—eu am nevoie. Și sunt conștient că de fiecare dată când credința se înalță, diavolul întoarce fiecare armă din iad chiar asupra acesteia, așa, vedeți, astfel face să fie destul de greu.

¹⁵ Astfel, în această dimineață, ca să mă rog pentru bolnavi. Vreau să citesc ceva din Cuvântul Etern al lui Dumnezeu, și să vorbesc doar câteva momente din Scripturi, și apoi să avem rugăciune pentru bolnavi. Oh, cât îmi place să vorbesc despre El! Vouă nu? Chiar îmi place să vorbesc despre El.

¹⁶ Acum vreau să citesc din Biblie, Doi Împărați capitolul 2, versetul 12, o parte din acesta.

Și Elisei a văzut, și . . . a strigat, Părinte, părinte, carul lui Israel, și călărimea lui.

¹⁷ Și acum pentru un fel de un—un text, sau un subiect, vreau să vorbesc despre: *O Manta De Mâna A Doua*. Astfel fie ca Domnul să adauge binecuvântările Lui în timp ce vă vorbim în această dimineață. Și voi fiți în rugăciune pentru noi.

¹⁸ În această perioadă de domnie a lui Israel în țară, Israel era o națiune, și era o națiune puternică, și era o perioadă destul de pașnică pe partea militară. Dar în—în partea spirituală, era un fel de un—un timp de—de imitație. Și dacă ne uităm înapoi în Vechiul Testament, putem întotdeauna să găsim exemple pentru ce se întâmplă astăzi. Întotdeauna, în Biblie, lucrurile care sunt acum, sunt doar anti-tipurile la ceea ce a fost la început.

¹⁹ Acum, Cartea Genezei produce tot ce este în lume astăzi. Nu există nimic în lume care să nu fi început în Geneza, pentru că este începutul. Acolo, a început fiecare ism. În Geneza, a început tot ce a început. Și adevărata Biserică a început în Geneza. Și credinciosul fals a început în Geneza. Și indiferența a început în Geneza. Geneza era începutul.

²⁰ Și acum în timpul domniei lui Ilie, sau pelerinajul lui Ilie aici pe pământ, care era profetul orei al lui Dumnezeu.

²¹ Și Dumnezeu nu S-a lăsat niciodată fără un martor pe pământ. Dumnezeu întotdeauna, pe undeva, în vreun loc, a avut o persoană pe care El să își poată pune mâinile și care să fie martor. Deci dacă El a făcut asta, încă din Geneza, începutul, cu siguranță, pe undeva, Dumnezeu are un om peste care El își poate pune mâna acum. Pentru că El—El este mai mult decât un om acum, El are mulți oameni peste care își poate pune mâna, pentru că noi ne apropiem de—de timpul străngerii, timpul recoltei.

²² Geneza a fost plantarea seminței, și acești șase mii de ani au fost maturarea recoltei. Și acum sămânța a devenit o sămânță însăși. S-a întors în floare, și din floare la—la rod. Și este timpul străngerii acum, timpul recoltei, toate lucrurile mari care au început. Adevărata Biserică care a început în Geneza a ajuns la timpul roadei, roada Duhului. Și anticristul care a început în Geneza a ajuns la rodul lui. Și noi suntem chiar la timpul de încheiere a întregii dispensații a acestei lumi, a . . . a ființei muritoare. Și noi suntem . . . Acesta este cel mai mareț timp pe care oricine, sau oricare la orice epocă, l-a trăit vreodată, este acest timp. Acesta este un timp de zguduire. Este un timp de necaz pentru păcătoși, dar este un timp minunat pentru Creștini, pentru că noi știm că ne—ne împachetăm, sau adunăm împreună ultimele mici eforturi, ca să mergem Acasă și să-l întâlnim pe Domnul.

²³ Acum oamenii, astăzi, în timp ce vă uitați în jur și vedeți marele necaz și strâmtorarea cu care se confruntă națiunea, unde . . . Cu câteva seri în urmă, stăteam de vorbă cu cineva, era unul dintre acești agenți de pază de aici care supraveghează, și au zis, „Frate Branham, tocmai am fost instruiți de guvern să nu mai sfătuim niciodată oamenii să se întindă pe jos lângă . . . departe de fereastră, pe podea, dacă lovește bomba, sau niciodată să nu meargă într-un subsol, pentru că această bombă nouă care ei o pot ghida prin radio de la Moscova până la Fourth Street în Louisville, și să lovească direct în stradă, o aruncă în sus, are țin- . . . înăuntru lucruri, explozibili, și o duce *atâtea* mii, *atâtea* mii, ghidată de stele și radar, și îi dau drumul exact pe Forth Street în Louisville, de la Moscova, Rusia, și când ar lovi acolo, ei nu trebuie să folosească un avion nici nimic, doar să o lanseze de *aici*, și va ateriza chiar *acolo*, și când va exploda va face o gaură în pământ, pe o suprafață, adâncă de o sută șaptezeci și cinci de picioare pe cincisprezece mile pătrate în orice direcție ar merge, cincisprezece mile pătrate.” Nu este nimic de făcut decât să te pregătești să zbori sus, este singurul lucru de făcut când vin acele vremuri.

²⁴ Doar gândiți-vă, ei pot lansa cincizeci din ele, sau o sută din ele, deodată, dacă vor. Se va termina totul, în decurs de . . . Cred că sunt șaiszeci sau optzeci de minute, sau ceva, sau secunde—secunde, adică, de acolo până aici, în care ar avea loc anihilarea totală la toată treaba. Nu ar mai fi nimic rămas între Louisville și Henryville, și între Louisville și—și Bardstown, sau acolo jos, decât o gaură în pământ cu o grămadă de praf înăuntru. Asta ar fi tot ce ar rămâne, în afară de zonele în care ar ieși, și ar arde mile și mile și mile dincolo de aceea. Și în timp ce una coboară acolo, alta coboară în altă parte, ca să se unească cu asta.

²⁵ Sunt atât de bucuros că noi avem un Adăpost. „Numele Domnului este un Turn tare, cei neprihăniți fug în El, și sunt în siguranță.” Nu contează câte bombe sau câte orice altceva

care. . . Noi suntem în siguranță Acolo. Așadar, pentru lume și păcătos, neavând acest Adăpost, sau acest Loc de siguranță, este un timp zguduitor. Eu cred, că dacă nu aș fi un Creștin, aș înnebuni, la gândul la ce s-ar putea întâmpla în orice moment. Și cu o casă plină de copilași, și toate lucrurile, eu nu aș ști ce să fac. Dar eu sunt atât de bucuros că pot sta în casa mea și să le prezint un Adăpost pe care nicio bombă nu l-ar putea atinge vreodată, sau nimic altceva, sub Aripile ocrotitoare ale Domnului Isus. „Nici prin putere, nici prin tărie, ci prin Duhul Meu,” zice Domnul. Vedeți? Aceasta este protecția noastră.

²⁶ Și ce timp măreț, glorios este, să știm că tot păcatul și luptele și încercările vieții se vor termina curând. Toate acestea se vor sfârși într-una din aceste zile, și vom merge Acasă ca să fim cu Domnul. Acum, ce a rămas este un timp să propovăduim Evanghelia și să aducem în acest mare Turn cât de mulți, cât de mulți putem.

²⁷ Și apoi, în timp ce vedem modelul lecției noastre astăzi, despre Ilie, în timpul domniei lui, el. . . sau, a pelerinajului lui pe pământ, păi, el era un om mare, puternic. Dumnezeu îl folosea în moduri puternice, cu putere mare. Și aflăm că în această perioadă, acolo era un grup de imitatori care încercau să-l imite pe Ilie, care încercau să facă aceleași lucruri care le făcea Ilie.

²⁸ Și așa aflăm același lucru astăzi; imitarea Creștinismului, oamenii care încearcă să acționeze ca și Creștini, care încearcă să se facă Creștini. Voi nu puteți face asta. Dumnezeu trebuie să facă asta. El este Singurul Care o poate face.

²⁹ Astfel ei au format o școală, și au numit-o, „școala profeților.” Și ei s-au dus toți la școala profeților, și i-au instruit. Și îmi pot imagina toți acei predicatori acolo, purtând același fel de manta cum purta Ilie. Îmi pot imagina cum încercau să îi imite vocea, modul cum vorbea. Și—și modul cum se prezenta, fiecare încercând să facă același lucru, pentru că Ilie era un om mare folosit de Dumnezeu.

³⁰ Și aflăm același lucru astăzi. Ascultam o emisiune la radio, nu de mult. Ei au Billy Grahmi în tot ținutul acesta, de când a fost Billy în Louisville. Toți încearcă să imite același lucru, aproape că își piaptână părul în același fel, și—și poartă același lucru, și același tip de voce, și așa mai departe. Dar nu puteți face asta. Voi trebuie doar să fiți cine sunteți și ceea ce v-a făcut Dumnezeu să fiți. Așa este. Și astfel aflăm că, probabil, în acele vremuri să se fi întâmplat același lucru.

³¹ Acum, Dumnezeu, văzând, prevăzând că zilele lui Ilie erau numărate, că el avea un timp *determinat* în care putea să stea aici pe pământ, așa cum fiecare are, astfel El trebuia să aibă un succesor pentru Ilie. Și când El a făcut-o, Dumnezeu l-a chemat pe acest om. Nu era în nici un seminar când l-a chemat. Ara într-un ogor, cu o pereche de boi, făcând serviciul, sau având grijă de

mama și de tatăl lui. Și Dumnezeu l-a chemat să fie succesorul lui Elisei, sau, Ilie.

³² Poate că mulți de sus de la școală se gândeau că erau siguri că vor fi succesorii lui, că vor purta mantaua lui de îndată ce termina el să o mai folosească.

³³ Dar, Dumnezeu face chemarea. Dumnezeu face selectarea. Dumnezeu face alegerea. Dumnezeu stabilește ordinea. „Dumnezeu a pus în Biserică: pe unii, apostoli; pe unii, profeți; pe unii, învățători; pe unii, evangheliști; și păstori.” Dumnezeu face asta, El însuși. Noi nu putem face un fir de păr negru sau alb, nici nu putem adăuga un cot la statura noastră îngrijorându-ne. Dumnezeu, prin harul Lui infinit, și prin alegerea Lui și cunoștința Lui mai dinainte, așează aceste lucruri în ordine, și fiecare roțiță funcționează exact cum trebuie. Îmi place asta.

³⁴ Aș fi un om descurajat, în această dimineață, dacă nu aș crede în alegerea și chemarea lui Dumnezeu. Dacă aș crede că lumea aceasta ar fi fost lăsată în destinul ei, prin puterea omului, și prin înțelepciunea omului, și prin „cei patru mari,” și O.N.U., și care nici măcar nu menționează vreodată Numele lui Dumnezeu, aș fi o persoană descurajată. Dar eu nu mă uit la aceea pentru rezultat.

³⁵ Eu mă uit în paginile acestei Cărți vechi *aici*, care Dumnezeu a scris-O, și fiecare lucru va veni exact așa cum a spus El, și asta este tot. Astfel, singurul lucru care eu trebuie să-l fac nu este să mă aliniez cu ei, ci să mă aliniez cu Calvarul. Aliniați-vă cu Dumnezeu, aliniați-vă cu Cuvântul Lui, stați în Cuvântul Lui. Nu contează cât de mult se pare că va fi în *felul* acela; va fi așa cum vrea Dumnezeu să fie. Nu poate fi nimic altceva. Pentru că, El fiind infinit, a cunoscut sfârșitul de la început, și El face ca totul să fie spre slava Lui. Așa este.

³⁶ „Toate lucrurile vor trebui să lucreze împreună.” Fiecare lucru va trebui să se formeze exact în locul lui. Vai! Dacă asta nu ar pune curaj într-un Creștin! Nimic nu poate merge greșit. La urma urmei, nu este bătălia noastră; este a Lui. Singurul lucru pe care trebuie să-l facem este să ne punem credința și încrederea acolo, și să stăm pe loc și să vedem slava lui Dumnezeu, să vedem cum se îndreaptă la locul Ei, și cum se mișcă fiecare roțiță. Poate fi împrăștiată de la o margine la alta, dar Aceasta va intra exact la locul potrivit când Dumnezeu rostește Cuvântul.

³⁷ El cunoștea sfârșitul de la început. El știa pe cine va alege. El a știut că Elisei va lua locul lui Ilie, înainte ca lumea să fi fost formată vreodată. Totul trebuie să funcționeze chiar exact perfect.

³⁸ Și noi suntem îngrijorați pentru cei dragi ai noștri, și așa mai departe, „Vor intra ei vreodată?” Numele lor, dacă au fost scrise în Cartea Vieții Mielului, înainte de întemeierea lumii, ei vor

ajunge chiar acolo. Este singurul lucru pe care-l poate face. Noi dăm mărturie și facem ca Lumina să strălucească. Dumnezeu face, Cel care O aduce la ei.

³⁹ Acum observați, în Ilie, atunci, după ce și-a aruncat mantaua lui pe el, și a încercat-o pe el. Cu alte cuvinte, Ilie profetul, care avea mantaua lui Dumnezeu pe umeri săi, el a coborât și a pus-o pe Elisei, fermierul, să vadă dacă i se potrivește. Și a durat vreo zece ani să fie schimbat, ca să i se potrivească acea manta.

⁴⁰ Știți, de obicei Dumnezeu ne pune în atelier și ne finisează. Acum, El nu a modificat mantaua lui ca să se potrivească lui Elisei; El i-a poruncit lui Elisei să se potrivească cu mantaua. Și asta este ce face El astăzi. El ne modifică pe noi ca să ne potrivim cu mantaua, nu mantaua ca să ni se potrivească nouă. Uneori noi vrem să facem mantaua să ni se potrivească, dar nu putem face asta. Trebuie să (vă lăsați) să fiți modificați, voi înșivă, pentru manta. Este mantaua lui Dumnezeu, și El a făcut-o perfectă. Și noi trebuie. . . El trebuie să ne aducă pe acel tărâm, să facă ca mantaua să ni se potrivească.

⁴¹ Așadar, nu putem fi desăvârșiți, noi înșine. Știm că nu putem. Nu avem cum să fim, și, totuși, El a spus să fim. Astfel, dar, ce a făcut El, a făcut o ispășire pentru noi; Domnul Isus Cristos și neprihănirea Lui. Iată unde vine desăvârșirea; ignorând propria noastră sfințenie, ceea ce nu avem deloc; și propriile noastre gânduri, care nu ar trebui să le avem. Dar noi rămânem solemn pe lucrarea terminată a Domnului Isus. Dumnezeu L-a trimis pe pământ, și a fost în El că ne odihnim.

⁴² Observați, în toți acești ani, din câte știm noi, el a avut doar acel singur botez al mantalei peste el. Dar de-a lungul anilor, Dumnezeu a modelat caracterul omului până în punctul în care, după chemarea lui, că el se va potrivi în manta și va fi slujitorul Domnului.

⁴³ Și atunci când Ilie a trecut pe acolo și a aruncat-o peste el, și au pornit spre Ghilgal și multe din celelalte locuri în care au mers, până la școala profeților, pe drumul lor, călătorind mai departe. Și, în final, Ilie încerca să-l facă pe Elisei să se întoarcă înapoi. Ați observat asta? Încerca să-l facă să se întoarcă înapoi. A spus, „Eu. . .” De altfel, „Poate că drumul este puțin prea abrupt pentru tine, fiule. Poate este puțin prea îngust pentru tine să mergi.”

⁴⁴ Știți, unde era Ilie, era îndreptare. Și oriunde slujitorul adevărat al lui Dumnezeu predică Evanghelia, este o Evanghelie dreaptă, necontaminată unde este predicată.

⁴⁵ Ei bine, într-o zi, s-a dus acolo la școala profeților, să-i viziteze, și ei i-au cerut să plece. Au spus, „Este prea drept pe aici, pentru noi.”

⁴⁶ De ce avem nevoie astăzi este de niște mai multă predică dreaptă, a Evangheliei care va separa grâul de pleavă, sau binele

de rău. Să facă ce este bine să fie „bine,” și ce este greșit să fie „greșit.”

⁴⁷ Toți acești inși cu experiența lor, și tot ceea ce erau ei! Au trimis afară să culeagă ceva de mâncare, și unul dintre ei a găsit viță sălbatică, și a cules niște curcubeți sălbatici, și au gătit niște moarte în oala lor eclesiastică. Și, deodată, au strigat, „Este moarte în oală!”

⁴⁸ Dar Elisei, cu o măsură îndoită, a știut ce să facă, astfel el a pus o mână plină de făină în oală. A spus, „Acum continuați și mâncați.” Cu alte cuvinte, ei . . .

⁴⁹ Astăzi, ca tip, mă gândeam, că noi avem o mulțime de Metodiști, Bapțiști, Prezbiterieni, Luterani, Penticostali, și toate celelalte, toți amestecați laolaltă, și unul se luptă împotriva celuilalt. Și nu avem nevoie să scoatem întregul lucru și să-l eliminăm. Avem nevoie de încă o mână de Făină. Să păstrăm aceeași biserică.

⁵⁰ Făina era din casa școlii de acolo, care era darul de făină pe care oamenii l-au adus, și primele roade ale recoltei care au fost măcinate cu o anumită piatră de măcinat care făcea fiecare granulă de făină la fel. Și atunci când . . .

⁵¹ Această făină, fiind aceeași, era un simbol al lui Cristos. Făina este viață. Și când modelul lui Cristos, făina, fiind măcinată la fel; însemnând, „Isus Cristos același ieri, azi și în veci.” Și făina în darul de făină, și când ei au pus această făină înăuntru acolo, punând pe Cristos în moarte a adus Viață. Asta e ce face diferența în forma noastră moartă, în diferențele noastre, în argumentele noastre eclesiastice și așa mai departe. Dacă l-am aduce doar pe Cristos în aceasta, ar schimba moartea, și separarea, în Viață, dacă doar am face asta.

⁵² Sunt nouăsprezece milioane de Bapțiști în America. Sunt treisprezece milioane de Metodiști în America. Sunt unsprezece milioane de Luterani în America. Și zece milioane de Prezbiterieni în America. Și numai Dumnezeu știe câți Catolici, care întrec pe oricare dintre denominațiuni. Dar, în toate acestea, de ce avem noi nevoie? O mână plină de Făină. Avem nevoie să aducem Viață la biserică. Și Cristos este Viața. El a venit să ne aducă Viață.

⁵³ Astfel, ei aveau disputele lor, și școlile lor, și teo- . . . teologiile lor, și așa mai departe.

⁵⁴ Și atunci Ilie i-a spus lui Elisei, „Mai bine să te întorci înapoi, pentru că drumul poate fi puțin cam greu.” Dar un om al lui Dumnezeu care l-a înfruntat o dată, sau i-a fost aruncată pe umărul lui mantaua neprihănirii și puterii lui Dumnezeu, nu e prea ușor să-l întorci înapoi.

⁵⁵ Când l-am auzit pe păstor spunând, în această dimineață, că a noastră . . . „Mulți devin descurajați.” Ce ne trebuie, frate, este

să ne facem curaj! De ce avem nevoie noi este să fim încurajați, așa este. Încercările pot veni. Nu ni s-a promis niciodată că o să fim imuni la acestea, dar El ne va da har să trecem prin ele. Dacă muntele este prea înalt să treci peste, prea adânc să treci pe dedesubt, prea lat să-l ocolești, El îți va da har să treci prin acesta. Așa este. Doar nu vă îngrijorați, ci fiți cu ochii pe Cristos, căci El este Singurul care ne poate trece dincolo.

⁵⁶ Acum, îi vedem în timp ce ei călătoresc în continuare, ajung la școală. Și el a spus, „Tu rămâi aici acum. Stai aici, și stabilește-te și fi un învățător bun de teologie, și așa mai departe. Și tu probabil, într-o zi, ai putea deveni decanul colegiului de aici. Dar eu trebuie să merg încă puțin mai departe.”

⁵⁷ V-ați putea imagina un om al lui Dumnezeu mulțumit să fie decan al unui colegiu, când Puterea lui Dumnezeu stătea chiar în jur unde se afla el? Nu, domnule. El a spus, „Viu este Domnul și viu este sufletul tău că nu te voi părăsi.” Îmi place asta.

⁵⁸ Stai cu aceasta, nu contează cât de multă descurajare, chiar dacă vine din partea mamei tale, al tatălui tău, sau din partea păstorului tău. Rămâi cu El.

⁵⁹ Au mers înainte spre Iordan. Au trecut dincolo. Și Ilie a spus, „Acum, ce vrei să-ți fac?”

⁶⁰ El a spus, „O îndointă măsură din duhul tău să vină peste mine.” El știa că avea o lucrare de făcut. El a spus, „O îndoită măsură.” Nu doar o bună experiență calduroasă, nu doar o strângere bună de mână, sau o părtășie bună cu restul bisericii. Dar, „Ceea ce vreau este o măsură îndoită din ce este cel mai bun acum.”

⁶¹ Vă spun, când Dumnezeu stabilește un om pentru o slujbă mondială, el trebuie să aibă ceva mai bun decât ce are lumea. El trebuie să aibă ceva mai bun decât ce are biserica. El trebuie să aibă o măsură îndoită.

⁶² Și dacă a existat vreodată un timp când este nevoie de o măsură îndoită, este astăzi, în târâmurile oamenilor; ceva mai bun, ceva mai sus. Nu pot. . . Eu cred că fasolea și pâinea de mălai sunt foarte bune, dar uneori eu trebuie să mă întind puțin mai sus. Și noi facem asta; trebuie. Trebuie să continuăm să urcăm. Israel aluneca înapoi dacă continua să rămână pe același teren. Ea trebuie să se miște înainte sau să se miște înapoi. Și așa este și biserica.

⁶³ Astfel, în timp ce mergeau înainte, nu au trecut decât câteva minute până când el a spus, „Tu ai cerut un lucru greu, dar, totuși, dacă mă vezi când plec, poți avea ceea ce ai cerut.”

⁶⁴ Acum, trebuie să fie un motiv ațintit, o inimă ațintită, o privire ațintită, ținându-vă ochii pe făgăduință. Hm! Dacă tu ești bolnav în această dimineață, dacă tu ești năpăstuit, există o mare făgăduință; nu prin Ilie, ci prin Dumnezeu Însuși. „Dacă

tu poți crede, când te rogi, crezi că primești ceea ce ceri, și îl vei primi.” Nu contează ce spune doctorul, cât avansează *asta* sau avansează *aceea*; stai doar pe făgăduință.

65 Ilie i-a pus o condiție: „Dacă mă vezi când plec, va veni peste tine.”

66 Există o promisiune, „Dacă tu poți crede, toate lucrurile sunt posibile pentru cei ce cred.”

67 Uneori mă uit la mine, și mă gândesc, „Am fost așa de nedecis în viața mea. Am așteptat, și am pierdut multe mii de suflete, în Împărăție, pentru că am așteptat și am spus, ‚Doamne . . .’ Am depins prea mult de un dar spiritual. Și am spus, ‚Doamne, dacă Tu doar îmi vei arăta, dacă Tu îmi vei da o vedenie ce să fac.’” Și Dumnezeu dă o vedenie, apoi mă voi întoarce și las pe cineva să mă convingă în altceva.

68 Și, oh, nu am ajuns niciodată în acel punct, încă, încât eu . . . așa cum am ajuns în această perioadă, că simt că este o credință, că noi trebuie să ieșim acolo, pentru că este o făgăduință. Și lucrurile pe care El le-a făcut, și vindecările pe care El le-a înfăptuit, și miracolele; într-atât, că a coborât și S-a lăsat fotografiat alături de noi, și așa mai departe, ceea ce nu s-a mai văzut de la începutul lumii. Și apoi să stau în jur ca un nedecis? Asta chiar mă descurajează față de mine însumi. E timpul să fim cu ochii pe făgăduință.

69 Și asta este ce, prin harul lui Dumnezeu, tind să fac. Și îmi dau seama că fiecare diavol din iad va trage spre acest lucru. Dar, prin harul lui Dumnezeu, tind să fiu cu ochiul pe făgăduință.

70 Elisei a spus, „Dacă tu,” sau, Ilie a spus, „Dacă mă vezi când plec, vei primi ceea ce ceri.” Așa este. Trebuie să fiți cu ochii pe aceasta; urmăriți făgăduința. Cum ar fi fost, dacă cineva de la școală, dacă s-ar fi întors și ar fi spus, „Hei, băieți, cum mă descurc acum, urmărind chiar în spatele profetului?” Ar fi eșuat, poate. Dar lui nu i-a păsat ce gândea școala, sau ce gândeau toți învățătorii. Lui nu i-a păsat ce gândeau vecinii, sau casele, sau cine se uita la el. El și-a ținut credința în făgăduință.

71 De ce avem nevoie astăzi este credința în făgăduința lui Dumnezeu, și nu dați nici o atenție la ce spune *acesta* sau ce spune *acela*.

72 Cum a spus un frate, un lucrător avea două fete care erau mute, și că criticile asupra vindecării Divine, că, „Copilele nu puteau fi vindecate.”

73 Nu dați nicio atenție la critici. Păstrați-vă credința pe făgăduință. Dumnezeu a spus așa! „Rugăciunea făcută cu credință va mântui pe cel bolnav, și Dumnezeu îi va însănătoși.” Dacă El poate face pe un surdomut să audă, El poate face pe un alt surdomut să audă. Știm, prin dovezi infailibile, că El face asta. Păstrăm credința noastră pe făgăduință. Ochii noștri

ațintiți; urechile noastre ațintite; inimile noastre ațintite; și, un lucru, pe Isus Cristos, și El poate să înfăptuiască ceea ce a făgăduit. Oh, când ne gândim la asta, schimbă toată scena când înțelegem asta. Dumnezeu a făcut făgăduința. Dumnezeu a fost Acela care a spus-o.

⁷⁴ Acum, *aici* era reprezentantul lui Dumnezeu care a spus asta, și acum Dumnezeu Însuși a spus-o. Atunci ce putem face? Nimic decât să ținem minte acest lucru. A spus, „Dacă mă vezi când plec, tu poți primi făgăduința.” Elisei era cu ochii pe Ilie. Nu a contat ce strigau din toate părțile, ce avea loc în toate părțile, ce a avut loc înainte de aceea, el nici măcar nu s-a uitat la aceea. El era cu ochii pe făgăduință. Iată-vă, ochii voștri pe făgăduință.

⁷⁵ Mă gândesc la doamna pe care am vizitat-o seara trecută, Sora Sauer. Și doctorul i-a spus cât de grav era. Și eu nu i-am spus ei; i-am spus celui drag. Și cât de imposibil ar fi ca ea să se facă vreodată bine. Acum, fratele, ginerele ei m-a întrebat despre asta. Am spus, „Dacă ea poate să stea cu ochii pe făgăduință.” Nu contează ce are loc, stați cu ochii pe făgăduință.

⁷⁶ Cu câteva săptămâni în urmă, Sora Wood de aici, și Fratele Wood, doi prieteni de-ai noștri apropiați aici la biserică. Eram în Michigan cu prietenii mei, Leo și Gene. Plecasem de la adunarea din Chicago și am mers cu niște oameni de-ai lor, să... timp de două zile, să mergem la vânătoare de căprioare cu arcuri și săgeți. Și pe drum înapoi, soția mea m-a contactat, și a spus, „Roagă-te pentru mama D-nei. Woods. Are un cancer care îi devorează fața.” Și a zis, „Nu am văzut-o niciodată pe Sora Wood așa speriată. Plânge.” Sora Wood a fost întotdeauna o eroină a credinței, de când Dumnezeu i-a vindecat băiatul de un picior schiop, a vindecat-o pe ea de TBC și așa mai departe. Dar era abătută.

⁷⁷ Acolo în cameră, în seara aceea, ne-am rugat. Venind, D-na. Wood a zis, „Frate Branham, noi vom merge acolo.” Și ne-am dus la mama ei, care era în Louisville. Și ea avea un cancer pe partea nasului, și doctorul l-a prelucrat și l-a răspândit; la punctul că doar un cerc mic pe o parte a nasului ei, și sus doar cam o optime din țol de la ochiul ei, doar osul a mai rămas acolo. A devorat tot pe cât de repede putea devora.

⁷⁸ Am intrat în cameră, și am îngenunchiat. Am spus, „Vreau să vorbesc doar cu ea singură.” Și am intrat în cameră să mă rog cu femeia. Și în timp ce eram în cameră, m-am gândit, „O Dumnezeule, dacă Tu doar îmi vei arăta o vedenie cu ce urmează să i se întâmple femeii.” D-ul. și D-na. Wood erau afară, așteptau să vadă ce va spune vedenia.

⁷⁹ Dar în timp ce eram acolo, am fost condamnat. Am fost condamnat pentru că așteptam o vedenie. Părea că Ceva făcea referire în trecut, „Nu a fost chemarea. De ce ai nevoie de o vedenie, când făgăduința a fost deja spusă?” Astfel am

îngenunchiat și m-am rugat. Și în timp ce mă rugam, ceva doar s-a ancorat în interior, credința făgăduinței.

⁸⁰ M-am întors afară. Și D-na. Wood, când i-am spus despre asta, a spus, „Ai văzut ceva, Frate Branham?”

⁸¹ Am spus, „Nu am văzut ceva exact, dar am simțit Ceva care mi-a spus că făgăduința Lui era adevărată și El urma să o facă. Și eu cred că El o va face.”

⁸² Și în mai puțin de douăzeci și patru de ore, marginile aceluia cancer au început să se desprindă și să formeze o crustă peste el. Cancerele nu se descuamează, după cum știți, decât dacă sunt moarte. Deci acolo era asta acum. Și femeia este vindecată, și acasă. Ce Cristos minunat! Prin faptul că ne ținem ochii pe făgăduință! Dumnezeu a spus așa!

⁸³ Dar când se face rugăciune pentru noi, uneori, plecăm și spunem, „Păi, nu s-a făcut chiar imediat, așa că poate ar fi mai bine să mergem înapoi din nou.” Oh, nu.

⁸⁴ Fiți cu ochii pe făgăduință. Dumnezeu a spus așa, așa rămâne. Asta e tot. Dacă Dumnezeu a spus așa, Dumnezeu poate să își țină făgăduința, altfel nu ar fi făcut-o niciodată.

⁸⁵ Abraham chema acele lucruri, care nu erau, ca și cum ar fi fost. Și, timp de douăzeci și cinci de ani, a stat pe imposibil, pentru că el a socotit că Dumnezeu poate să realizeze ce a făgăduit. Amin. Și noi suntem copiii lui Abraham, prin credință.

⁸⁶ Cu siguranță, Ilie era cu ochii pe, sau, Elisei pe Ilie, și în timp ce mergeau înainte. Și după o vreme, carul a venit și i-a despărțit, unul într-o parte și unul în cealaltă, și apoi l-a luat pe Ilie. Pe. . . El a urcat în car și s-a înălțat, și și-a dat jos mantaua de pe umeri și a aruncat-o înapoi la Elisei. Pentru că, Elisei a crescut în aceasta, știți, așa că i s-a potrivit bine. Și vă puteți imagina. . . ?

⁸⁷ Oh, eu vreau să-mi dați toată atenția, în timp ce simt că mă ustură gâtul. Vreau să vă întreb ceva.

⁸⁸ Vă puteți imagina cum s-a simțit Elisei când a ridicat această manta, și a pus-o pe propriul său umăr? Oh, ce sentiment!

⁸⁹ Nu vreau ca asta să fie personal, dar cu vreo zece ani în urmă, de la amvon de aici, am predicat o predică; David, războinicul cu o praștie în mână, și Goliat înaintea lui. În acele vremuri nu existau campanii de vindecare pe câmp, niciunde, din câte am știut. Și, oh, cât de critici erau oamenii cu privire la vindecarea Divină! Dar era ceva, după întâlnirea cu o Ființă. Și păstorii mi-au spus că îmi pierdeam mințile, că nu putea fi așa. Dar, chiar de la acest amvon de aici, am vorbit despre David. A spus, „Vreți să spuneți că această, oștirea Dumnezeului celui viu, îl va lăsa pe acel Filistean netăiat împrejur să ocărăscă această oștire?”

⁹⁰ Un băiețuș aplecat de umeri, cu părul creț îmbrăcat cu un cojoc de oaie, și o praștie în mâna lui; cu o oștire întreagă a lui

Israel stând, retrași. Și el, singur, a înaintat. Cu un om, cu o—cu o sulită de vreo nouăsprezece picioare lungime, și lucrul din capăt cântărea câțiva sicli, poate fi douăzeci de livre de oțel, ascuțită, o sulită de nouăsprezece picioare, cu degete lungi de paisprezece toli.

Și David probabil cântărea nouăzeci de livre, și stătea în picioare, sărind în sus și-n jos, ca un cocoșel, și zicea, „Vreți să-mi spuneți,” oh, vai, „că voi veți lăsa pe acel Filistean netăiat împrejur! Dacă stă pe locul lui, să stea, dar el ocărăște oștirea Dumnezeului celui viu.” Oh, vai, ce erou! „Și voi toți vă temeți să mergeți să vă luptați cu el?” A spus, „Lăsați-l pe mâna mea.” Oh, Doamne! A spus, „Dumnezeul Cerului m-a lăsat săucid un leu cu o praștie, El m-a lăsat săucid un urs cu o praștie, și cu cât mai mult mi-l va da El în mână pe acel Filistean netăiat împrejur!” Cu certitudine.

⁹¹ Și când prima victorie a fost câștigată, și Goliat a fost doborât, toată oștirea lui Israel l-a urmat pe David. Și ei au tăiat capete și au bătut, Israel. . . sau i-au bătut pe Filistenii până în țara lor. Ei i-au încolțit, și i-au măcelărit, și le-au luat cetățile, și fiecare lucru, și au avut victoria.

⁹² Frate și soră, același lucru a fost făcut în tărâmurile supranaturalului, când ei au spus, „Vindecarea Divină nu poate funcționa. Zilele minunilor au trecut.” Dacă zilele minunilor au trecut, zilele lui Dumnezeu au trecut. Biserica care nu crede în supranatural în cele din urmă va muri, și Dumnezeu va părăsi biserica. Trebuie! Și Dumnezeu a făcut făgăduința, și făgăduințele lui Dumnezeu sunt Eterne.

⁹³ Aici nu de mult când niște fete se prosteau cu radiu, și îl înmuiau, și pictau acele ceasului cu radiu. Eu am ceva pe acesta. Și o fată a făcut o greșală și a luat pensula și a băgat-o în gură. A ucis-o. Și ani și ani mai târziu, ei au luat un microscop și l-au pus pe craniul acelei fete, și ei încă puteau să audă acel radiu făcând, „Burr-burr-burr.” E fără sfârșit. Continuă să lucreze, la nesfârșit. Nu există un mod de a-l opri.

⁹⁴ Și, oh, frate, dacă radiul are acel tip de efect în noi, cu cât mai mult va fi cel fără de sfârșit, Etern, supranatural, atotputernic, atotinfinit, Dumnezeul Atotputernic! El trebuie să aibă același efect ca la început. El trebuie să îl aibă tot timpul, sau El nu este Dumnezeul Atotputernic și omnipotent. El încă așteaptă pe cineva cu o credință solidă, care va ieși în față și va sfida vrăjmașul pe baza Cuvântului Său și să spună că așa este.

⁹⁵ Și acum ce s-a întâmplat, de îndată ce a început marea campanie de vindecare? Apoi mii de soldați, de oameni ai lui Dumnezeu, care stăteau retrași în biserici mici, ca și Oral Roberts, Tommy Hicks, și mulți dintre ceilalți oameni remarcabili pe câmp, și-au scos Sabia și au pornit înainte. *Această* Sabie care taie atât înainte cât și înapoi, în sus și în

jos, pe dinăuntru și pe dinafară, „un Discernător al gândurilor, chiar până la măduva oaselor.” Și-au scos Bibliile, Sabia lor, și au ieșit, când au văzut că aceasta se putea face. Și l-am învins pe vrăjmaș, prin harul lui Dumnezeu, până la punctul că lumea toată a avut o trezire de vindecare. Se poate face. Păstori mici care aveau bisericuțe doi-pe-patru, și așa mai departe, s-au aprins și au prins viziunea, au scos Sabia și au înaintat, și au sfidat vrăjmașul.

⁹⁶ „De unde știți că există?” Sunt oameni mari, Congresmanul Upshaw, Regele George al Angliei, și mulți oameni mari care au zăcut bolnavi și suferinzi, sunt vindecați prin Puterea Atotputernicului Dumnezeu. Astfel ei nu pot spune nimic despre asta acum. S-a făcut. Cu certitudine! El era . . .

⁹⁷ Apoi Elisei s-a dus după ce, toată dorința inimii lui era să primească acea făgăduință. El a vrut făgăduința, acelea erau motivele lui, aceea era totul pentru el, aceea era viața lui, aceea era intenția lui, totul, tot, fiecare lucru depindea de primirea acelei făgăduințe.

⁹⁸ Sunt încredințat să cred că noi nu suntem sinceri privitor la acest lucru despre care vorbim. Dacă tot motivul vostru, în această dimineață, se bazează pe, „Dau laudă lui Dumnezeu pentru vindecarea mea. Sunt hotărât să fiu vindecat prin Puterea lui Dumnezeu. Sunt hotărât să trăiesc o viață Creștină. Sunt hotărât să umblu în pace cu Dumnezeu. Sunt hotărât să fac asta. Nu-mi pasă ce spune mama, ce spune biserica, ce spune păstorul, ce spune altcineva, ce spune lumea. Eu sunt hotărât. Asta este ațintirea inimii mele.” Atunci veți ajunge undeva.

⁹⁹ Apoi, când Elisei a văzut că el era hotărât să o primească, Ilie a văzut că *Elisei* era hotărât, el i-a dat făgăduința. Acum, făgăduința era, „Dacă mă poți vedea când mă duc! Dacă mă poți vedea când plec!” Acum depindea de Elisei. El a vrut să audă făgăduința, astfel el a primit făgăduința. Acum este un „dacă” în asta. „Dacă mă poți vedea când plec!”

¹⁰⁰ Acum, dacă sunteți bolnavi în această dimineață, și vreți să fiți vindecați, vă pot dovedi că Cristos v-a dat făgăduința. Făgăduința este a voastră, „Dacă tu poți crede! Dacă tu poți crede!” Nu vă lăsați înfrânți.

¹⁰¹ Acum Elisei înfășurat în mantaua lui Ilie, profetul. Ce marș de biruitor! Cum mergea, pășind spre Cer, ca un biruitor! El a auzit făgăduința. El a simțit puterea. El mergea ca un războinic, direct spre Iordan.

¹⁰² Slăvit să fie Dumnezeu, prietene! Fiecare credincios, în această dimineață, care este îmbrăcat cu neprihănirea lui Cristos, merge spre drumul care duce la Iordan. Așa este.

¹⁰³ Să vină bombele atomice; să vină, oricum ar fi. Suntem îmbrăcați și pășim, biruitorul. Amin. Eu . . . „Nu vă temeți. Eu

am biruit lumea.” Da, domnule! Amintiți-vă ce? „Eu am biruit lumea.” Cristos a spus asta.

104 Ilie umbla îmbrăcat cu o manta de mâna a doua, chiar ca un biruitor, corect, venea spre Iordan.

105 Frate, lasă-mă să spun asta în semn de respect pentru tine. Să nu vă îmbrăcați cu mantaua altcuiva care este toată mâncată de molii cu îndoieli, unde toate aceste înfrângeri și superstiții și suișuri și coborâșuri au făcut găuri în aceasta, și trece totul prin ele. Îmbrăcați-vă cu mantaua Biruitorului, Cristos. Să nu vă încredeți în biserica voastră care cândva învăța mântuirea prin botezul Duhului Sfânt, care cândva învăța vindecarea Divină și acum O neagă, toată mâncată de moliile îndoielii și toate celelalte. Îmbrăcați-vă cu roba Aceluia care niciodată nu a pierdut o luptă, pentru că sunteți în drumul vostru spre Iordan. Amin.

106 Acum, el avea pe el o manta de mâna a doua, așa este. Și mulți dintre oameni în această dimineață au mantale de mâna a doua pe ei. Dar când a ajuns la Iordan, el și-a dat seama că mantaua singură nu va face lucrarea. Așa este. Și biserica, cea Metodistă, cea Baptistă, cea Penticostală, cea Prezbiteriană, „Oh, noi avem școli! La . . . Vai, noi avem toată etica, Bibliei, bine pusă la punct. Avem într-adevăr toată mantaua țesută, făgăduințele. Le avem pe toate. Oh, suntem botezați, coborâm. Și suntem foarte apostolici. Suntem îmbrăcați cu credința apostolică. Noi credem în vindecare Divină. Noi credem în Dumnezeu. Noi credem în Puterile lui Dumnezeu. Am botezat, în Biblie, în felul cum spune Biblia. Am primit Duhul Sfânt. Am vorbit în limbi. Facem toate aceste lucruri.” Dar, frate, dacă acesta este singurul lucru de care ai nevoie, vei găsi și tu ce îți lipsește, când ajungi la Iordan.

107 Oh, poți fi învățat. Poți fi deștept. Poți avea un D.D., Doctor în Divinitate. Poți avea un Ph.D., un Doctorat în Filozofie. Poți avea un LL.D., Doctor în Latină. Poți avea tot felul de titluri. Poți avea mantaua bisericii Metodiste pe tine. Poți avea mantaua bisericii Penticostale pe tine. Poți avea mantaua de Adunarieni pe tine, sau Unitarieni, sau Trinitarieni, sau orice ar putea fi. Este doar o manta de mâna a doua, de la bun început, așa este, de niște dogme făcute de om, concepute, și așa mai departe în felul acela; și chiar dacă ai fost un Creștin, și biserica a fost una Creștină, și îmbrăcată corect.

108 Dar când Elisei, stătea în picioare, ostentativ, înaintea unui mal întreg plin de proroci și critici, care urmăreau să vadă ce va face el, și iată-l venind, umblând cu mantaua lui Ilie pe el, oh, vai, aleluia, el a fost școlarizat altfel, este instruit, s-a supus, crede, nu este nimic în neregulă cu el, coboară la Iordan, lumea îl privește.

109 O, Dumnezeule, câtă nevoie avem de asta astăzi! Cu mulți învățați școlați și educați; cu mulți oameni care pot face această

Biblie bucăți și să O pună laolaltă, în matematică; mulți oameni care pot face lucruri mari în ceea ce privește învățătura; care cunosc istoria Bibliei chiar până la moment, care vă pot spune ora în care s-a aprins lumânarea, și ora când s-a stins. Ei vă pot spune toate aceste lucruri. Și sunt. . . Au botezul în apă. Ei au botezul spiritual, cum îl numesc ei, mantaua. Ei au totul chiar în rânduială.

¹¹⁰ Așa a avut și Elisei, dar când a venit jos la Iordan, să înfrunte lumea critică, ce a strigat el? „Unde este Dumnezeuul lui Ilie?” Nu a fost mantaua lui Ilie ce a făcut asta. A fost Puterea Dumnezeului lui Ilie, care a făcut-o.

¹¹¹ Și lucrul de care are nevoie lumea în această dimineață este Puterea Dumnezeului lui Ilie. Poți să fi vorbit în limbi și să fi strigat, și să fi alergat pe podea. Dar ceea ce avem nevoie este Puterea Dumnezeului Cincizecimii, să producă viețile și lucrurile care au fost trăite în ziua aceea, în puterea apostolică.

¹¹² O manta de mână a doua era în regulă, dar el avea nevoie de o chemare proaspătă în inima lui de la Dumnezeu. Avea nevoie de o ungeră proaspătă de la Dumnezeu. Purta o manta de mână a doua când a venit la râu, dar el avea nevoie de o chemare nou-nouță de prima mână de la Dumnezeu, și o Putere de prima mână de la Dumnezeu, să înfăptuiască miracolul.

¹¹³ Și, fratele meu, să nu te temi să-i ceri lui Dumnezeu ceva. Trebuie să pretinzi de la Dumnezeu, sau să ceri lui Dumnezeu, pentru orice a făgăduit El. Căci, dacă eu prezint un Dumnezeu care este omnipotent și atotputernic, și dacă sunt un slujitor al lui Dumnezeu, eu trebuie să fac lucrările lui Dumnezeu. Și dacă eu fac lucrările lui Dumnezeu, eu trebuie să pretind de la Dumnezeu să aducă aceste lucruri la împlinire, pentru că El îmi cere mie să produc imposibilul. Eu trebuie să-I cer. Trebuie să-L chem, și să stau acolo și să spun, „Dumnezeule, Tu ai promis.” Așa și voi, fiecare persoană.

¹¹⁴ „Voi veți primi putere,” Fapte 1:8, „după ce Duhul Sfânt vine peste voi.” După ce Duhul Sfânt vine peste voi! După ce ați fost îmbrăcați ca Creștini, după ce credința voastră s-a așezat în Cristos, atunci veți primi putere. Iată. Da.

¹¹⁵ Și, frate, soră, fiecare dintre voi, în această dimineață, dați-mi voie să spun asta înainte să mă rog pentru bolnavi, dați-mi voie să spun asta: Cu ajutorul lui Dumnezeu, voi rugați-vă pentru mine. Așa cum am stat, cu zece ani în urmă, pe această platformă, predicând despre David și Goliat, acum nu este un Goliat care m-a împiedicat, Dumnezeu l-a ucis înaintea mea, dar lucrul care m-a împiedicat, este o lipsă de credință, lipsa a ceva care eu știam că există.

¹¹⁶ Și în această dimineață, din nou în fața acestui mic tabernacol, eu strig: unde este Dumnezeul care a făcut această făgăduință? Unde este Dumnezeul care m-a întâmpinat cu asta,

acolo? Vino înainte, Dumnezeu, și dă-mi un curaj. Dă-mi o tărie. Dă-mi o minte hotărâtă, indiferent de ce vine sau pleacă. Fie că pare întunecat, sau dacă pare. . . Oricum pare, să merg înainte. Făgăduința este adevărată.

117 Și frate, soră, într-una din aceste zile. . . Pentru voi prieteni păcătoși de aici în această dimineață, și către voi oamenii care încercați să imitați Creștinismul, puteți aparține la biserică, asta este foarte bine, nu am nimic de spus împotriva acestui lucru, nimic împotriva bunei voastre educație erudită, sau împotriva teologiei voastre, Nu am nimic împotriva la asta, dar, oh, unde este acel Dumnezeu?

118 Nu a fost Ilie, până la urmă. Nu a fost Ilie care a deschis acel râu. Nu a fost mantaua lui. Elisei a dat-o jos de pe umăr. A împăturit-o exact la fel cum a făcut Ilie. Dar când el a început să încerce să o fluture, nu era nicio Putere acolo. Apoi a strigat, știind că Dumnezeu era pe undeva, „Unde este acel Dumnezeu? Unde este El?” Atunci ceva trebuie să-l fi atins pe profet, pentru că el a fluturat acea manta și a lovit apa, și ea s-a deschis dintr-o parte în alta. Și înaintea clericilor din ziua aceea, înaintea criticilor din ziua aceea, el a trecut Iordanul, exact cum a făcut Ilie înaintea lui.

119 Nu avem nevoie de învățători; le avem. Ci avem nevoie de Dumnezeul lui Ilie. Avem nevoie de Puterea Dumnezeului lui Ilie, din nou în biserică noastră. Puterea să o facă să țină acolo, și să numească Cuvântul lui Dumnezeu, „Corect,” indiferent.

120 Și suntem, fiecare de aici în această dimineață, ca ființe umane, în drumul nostru spre Iordan. „Și când el a ajuns la Iordan.” Veți ajunge acolo, într-una din aceste dimineți sau într-una din aceste seri.

121 Când el a venit la Iordan, el mergea ca un biruitor. Dar, când el a ajuns la Iordan, acolo a fost diferența. El avea o manta de mâna a doua pe el. Un alt om a purtat-o. Dar era o manta bună, și el știa ce era omul care a purtat mantaua.

122 Frate, soră, într-una din aceste dimineți, eu trebuie să ajung la Iordan.

123 Mă gândeam. În această după-amiază, noi mergeam la Fratele și Sora Wright. Să nu-i uitați. Aceasta este aniversarea nunții lor de aur. Eu cred, că biserica, vor avea o—o masă cu ei. Mă gândeam, zilele trecute: cincizeci de ani! Și eu îi văd pe amândoi, îmbătrâniți bine și epuizați. M-am gândit, „Da, eu sunt în vârstă de patruzeci și șapte de ani.” Ei s-au căsătorit doar cu trei ani înainte să mă nasc eu.

124 Patruzeci și șapte! Eu mășăluiesc înspre Iordan. Trebuie să cobor. Trebuie să ajung acolo. Voi ajunge acolo. Ar putea fi într-un accident pe drum. Aș putea cădea din aer, într-un avion. Aș putea fi împușcat, cu o săgeată a diavolului pe undeva, și să mor.

Eu nu știu cum mă duc. Dar, este un lucru pe care îl știu, eu mă duc, și mă îndrept spre Iordan.

¹²⁵ Dar când voi ajunge acolo, vreau să știu un lucru, că și eu am pe mine o manta de mâna a doua. Eu nu mă încred în a mea, pentru că nu este bună. Pentru că, îndată ce Elisei a ridicat mantaua lui Ilie, a rupt-o pe a lui în bucăți și a aruncat-o jos. Și așa a fost când l-am aflat pe Cristos. M-am sfâșiat pe mine însumi, propriile mele idei, propriul meu nonsens, lucrurile mele fără valoare. M-am gândit, când eram un mic predicator Baptist, eram doar cum . . . să fiu cineva. Dar, eu am smuls asta afară; m-am îmbrăcat cu mantaua Lui. Și când ajung la Iordan, vreau să mă aflu înfășurat în mantaua Lui. El va urma aceea. Și noi vom ajunge acolo într-o zi.

Dar să ne rugăm doar un moment.

¹²⁶ Tată Ceresc, în timp ce suntem în marșul nostru spre Iordan în această dimineață, ca biruitori, și într-o zi, noi trebuie să prezentăm ceva la Iordan, adică, la moarte. Și, oh, ce lucru îngrozitor va fi, o separare de Dumnezeu! Nu putem trece dincolo, nu. Dar, Elisei, când a ajuns acolo, purta mantaua lui Ilie. Și când a dat jos mantaua lui Ilie, omul care a fost bine plăcut în privirea Ta, și Tu l-ai acceptat și l-ai adus în Cer cu Tine, și Elisei purta mantaua lui, astfel el a prezentat Iordanului, morții, mantaua lui Ilie, și a fost acceptată, și Iordanul s-a deschis, și el a traversat.

¹²⁷ Scumpe Dumnezeu, într-o zi, noi trebuie să coborâm. Nu putem prezenta faptele noastre bune; nu avem niciuna. Nu putem prezenta nimic în lume. Eu nici măcar nu doresc ceva, să încerc să prezint, ci mă încred pe deplin în meritele lui Isus. Tu L-ai acceptat pe El, și L-ai înviat din morți, și El a fost adus în Prezența lui Dumnezeu și acolo va rămâne pentru totdeauna. Și, Dumnezeuule, eu vreau să-ți prezint asta Ție, că eu cred în El, și îl iubesc. Și, prin harul Lui, El ne-a îmbrăcat cu mantaua Lui. Și mă rog, Tată, ca Tu să ne ajuți acum în zilele de luptă. Și unde oamenii lui Dumnezeu trebuie să facă lucrările lui Dumnezeu, mă rog ca Tu să ne lași să luăm mantaua lui Cristos, puterea Duhului Sfânt, și să chemăm pe Dumnezeul care a trăit în El. Îngăduie acest lucru. În Numele lui Cristos cerem asta.

¹²⁸ Și în timp ce ne avem capetele plecate. Mă întreb chiar, aici în această dimineață, dacă este vreo persoană care încearcă să coboare la Iordan, fără această manta pe el. Dacă este vreo persoană care nu are mantaua lui Isus Cristos pe el, și cu toate că a fost purtată odată de Fiul lui Dumnezeu. Mă întreb, dacă nu o aveți pe voi în această dimineață, dacă ați ridica mâinile către Dumnezeu și să spuneți, „Scumpe Dumnezeuule, în acest ceas, acum vreau să o accept.”

¹²⁹ Dumnezeu să te binecuvânteze, doamnă. Ar mai vrea cineva, să ridice mâna? Dumnezeu să te binecuvânteze, fiule. Altcineva,

ar vrea doar să ridice mâna? Dumnezeu să te binecuvânteze, băiețel. Dumnezeu să te binecuvânteze, tinere. Altcineva ar vrea să ridice mâna? Dumnezeu să te binecuvânteze, acolo în spate, domnule.

¹³⁰ Spuneți doar, „Cu ajutorul lui Dumnezeu, în această dimineață, vreau să dau uitării ipocrizia mea, propriile mele idei, și gândurile mele de plăceri și distracții, și păcat în care am trăit. Și vreau ca Cristos să pună pe mine mantaua Lui, în această dimineață, ca eu să folosesc mantaua Lui. Știu că Aceasta este una perfectă.” Dumnezeu să te binecuvânteze, fiule. Mai spune cineva, „Și eu doar voi ridica . . .”

¹³¹ Ridicați-vă mâna, spuneți, „Eu vreau să accept acum pe Duhul Sfânt în viața mea. Vreau să fiu îmbrăcat cu neprihănirea Lui. Când ajung acolo în acea zi, nu mă voi prezenta și să spun, „Ei bine, acum, știi eu am cumpărat cărbuni la cineva. Am făcut asta.” Asta e bine, este foarte bine, dar aceea . . . Ceva trebuia să moară, pentru ca tu să trăiești, și numai prin actul acela poți fi mântuit. Vreți să ridicați mâna? Să spuneți, „Cristos, eu renunț acum la calea mea. Accept calea Ta. Vreau ca Tu să ai milă de mine când ajung la capătul drumului?” Bine. Dumnezeu să te binecuvânteze, doamnă. Dumnezeu să te binecuvânteze. Bine.

Acum vom face o rugăciune.

¹³² Acum, Neprihănite, Tată Ceresc, vreo șapte, opt, zece mâini s-au ridicat. Eu nu cunosc starea lor. Tu știi totul despre ei. Eu nu știu. Dar ei au nevoie astăzi. Și ei își dau seama că au nevoie, și sunt dispuși să vină și să accepte ajutor la vreme de necaz; să vadă acea, ora măreață care este aproape acum, bombele atomice, lucrurile mari care ne așteaptă.

¹³³ Și mă rog, Tată Ceresc, ca Tu să-i binecuvântezi pe acești oameni, și astăzi să Îți pui mâna peste ei și să îndepărtezi de la ei fărâdeleaga și îndoiala. Și fie ca ei să arunce vechea lor manta mâncată de molii de ipocrizie, în care viermii și greierii, și moliile superstițiilor și bisericismului, au făcut găuri în ea, și (ei) nu va mai ține. Fie ca ei doar să o arunce, și să se întindă și să ia mantaua Domnului Isus. Să spună, „Mă încred în El. Mă înfășor, nu în neprihănirea mea, nici în propriile mele gânduri. Ci, din acest ceas, eu mă încred în Tine.” Îngăduie ca ei să primească asta, Tată, căci cerem în Numele lui Cristos. Amin.

56-1125M O Manta De Mâna A Doua
Tabernacolul Branham
Jeffersonville, Indiana U.S.A.

ROMANIAN

©2024 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS, ROMANIAN OFFICE
ULIUC 280 / TIMIS 307361 - ROMANIA

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org

anunț pentru Dreptul de autor

Toate drepturile rezervate. Această carte se poate tipări pe un imprimator într-o casă pentru folosire personală sau să fie distribuit, gratuit, ca un mijloc de răspândire a Evangheliei lui Isus Cristos. Această carte nu poate să fie vândută pe scară largă, afișată pe un website, păstrată într-un sistem de recuperare, tradusă în alte limbi, sau folosită pentru solicitarea de fonduri fără permisiunea clară în scris de la Voice Of God Recordings®.

Pentru mai multe informații sau pentru alte materiale disponibile, vă rog să contactați:

VOICE OF GOD RECORDINGS, ROMANIAN OFFICE
ULIUC 280 / TIMIS 307361 - ROMANIA

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org